

DZIENNIK URZĘDOWY WOJEWÓDZTWA ŁÓDZKIEGO

Łódź, dnia 8 sierpnia 2022 r.

Poz. 4455

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR PNIK-I.4131.826.2022 WOJEWODY ŁÓDZKIEGO

z dnia 3 sierpnia 2022 r.

Rada Gminy Wola Krzysztoporska

Na podstawie art. 91 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2022 r. poz. 559, 583, 1005 i 1079), w związku z art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2022 r. poz. 503)

stwierdzam nieważność:

uchwały Nr XLV/384/22 Rady Gminy Wola Krzysztoporska z dnia 29 czerwca 2022 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy Wola Krzysztoporska dla części obrębu Mzurki, w części dotyczącej:

- § 6 pkt 1;
- § 10 pkt 9 lit. b w zakresie wyrazów „jednostek kogeneracyjnych oraz wolnostojących odnawialnych źródeł energii o mocy nieprzekraczającej 500kW oraz”;
- terenów o symbolach 1P/U, 1MN/U, 2MN/U;
- terenu o symbolu 1 KS.

Uzasadnienie

Na sesji w dniu 29 czerwca 2022 r. Rada Gminy Wola Krzysztoporska podjęła przedmiotową uchwałę, a o prowadzonym postępowaniu organ gminy został powiadomiony zawiadomieniem o wszczęciu postępowania z dnia 25 lipca 2022 r., znak: PNIK-I.4131.826.2022.

W odpowiedzi na ww. zawiadomienie, złożone zostały wyjaśnienia, które zostały uwzględnione przez organ nadzoru tylko w części.

Zgodnie z treścią art. 28 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, podstawą do stwierdzenia nieważności uchwały rady gminy w całości lub części jest istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, istotne naruszenie trybu jego sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie. Pojęcie „zasad sporządzania planu miejscowego” należy wiązać z samym opracowaniem aktu planistycznego, a więc z merytoryczną zawartością tego aktu (część tekstowa, graficzna, załączniki). Z kolei „tryb uchwalania planu”, określony w art. 17 ww. ustawy, odnosi się do kolejno podejmowanych czynności planistycznych określonych przepisami ustawy, gwarantujących możliwość udziału zainteresowanych podmiotów oraz organów i instytucji opiniujących - uzgadniających, w procesie planowania przestrzennego. Do kategorii „istotnych naruszeń prawa” należy zaliczyć naruszenia znaczące, wpływające na treść uchwały, dotyczące meritum sprawy. Chodzi tu zatem o takie naruszenia prawa, które prowadzą do skutków nieakceptowalnych w demokratycznym państwie prawa. Jednocześnie należy podkreślić, że naruszenia nieistotne to naruszenia drobne, mało znaczące, niedotyczące istoty zagadnienia. Za nieistotne naruszenie

należy uznać takie, które jest mniej doniosłe w porównaniu z innymi przypadkami wadliwości, jak nieścisłość prawna czy też błąd, który nie ma wpływu na ustalenia aktu planistycznego.

Organ nadzoru zobowiązany jest do badania zgodności uchwały ze stanem prawnym obowiązującym w dacie jej uchwalenia i w przypadku naruszenia prawa, do podjęcia czynności stosownych do posiadanych kompetencji w tym zakresie.

W § 10 pkt 9 lit. b uchwały, wprowadzono regulację dopuszczającą stosowanie jednostek kogeneracyjnych oraz wolnostojących odnawialnych źródeł energii o mocy nieprzekraczającej 500kW oraz odnawialnych źródeł energii innych niż wolnostojące z wyłączeniem elektrowni wiatrowych. W ocenie organu nadzoru, treść ww. § 10 pkt 9 lit. b uchwały w zakresie wyrazów „jednostek kogeneracyjnych oraz wolnostojących odnawialnych źródeł energii o mocy nieprzekraczającej 500kW oraz” narusza ustalenia obowiązującego Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego z 2019 r. Studium bowiem, nie umożliwia, poza terenem o symbolu 1P/U, realizacji urządzeń wytwarzających energię z odnawialnych źródeł energii o mocy zainstalowanej większej niż 100 kW.

Wprawdzie art. 5 ustawy z dnia 17 września 2021 r. o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2021 r. poz. 1873), która weszła w życie 30 października 2021 r., wprowadził zmianę między innymi w art. 10 ust. 2a ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, zwiększając moc urządzeń wytwarzających energię z odnawialnych źródeł energii z 100 kW do 500kW, jednakże zmiana ta dotyczy tylko Studiów o których mowa w art. 19 ust. 2 ww. ustawy o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw. Natomiast uchwalając plan miejscowy w oparciu o Studium, o którym mowa w art. 19 ust. 1 ww. ustawy, należy stosować art. 15 ust. 3 pkt 3a ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w kontekście dotychczasowego brzmienia art. 10 ust. 2a tej ustawy. Wiążący charakter Studium dla organów gminy przy sporządzaniu planów miejscowych, wynika z art. 9 ust. 4, 15 ust. 1 i 20 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Biorąc powyższe pod uwagę, treść § 10 pkt 9 lit. b uchwały w zakresie wyrazów „jednostek kogeneracyjnych oraz wolnostojących odnawialnych źródeł energii o mocy nieprzekraczającej 500kW oraz”, narusza ww. przepisy prawa, a co za tym idzie narusza obowiązujące ustalenia Studium. Powyższa argumentacja jest także zgodna ze stanowiskiem Ministra Klimatu i Środowiska w tym zakresie, wyrażonym w piśmie z 31 stycznia 2022 r. znak: DOZE.III.055.164.2021.WS. Podkreślenia wymaga fakt, iż pomimo tego, że teren o symbolu 1P/U znajduje się w strefie przeznaczonej pod lokalizację urządzeń wytwarzających energię z odnawialnych źródeł energii o mocy powyżej 100kW wraz z maksymalną dopuszczalną strefą oddziaływania, co jest zgodne ze Studium, nie wyznaczono w przedmiotowym planie miejscowym obszaru przeznaczonego pod lokalizację ww. urządzeń w granicach terenu 1P/U, a także stref ochronnych od ww. urządzeń, co także narusza ustalenia Studium. Także z art. 15 ust. 2 pkt 9 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, wynika że w planie określa się obowiązkowo szczególne warunki zagospodarowania terenów oraz ograniczenia w ich użytkowaniu.

Z analizy pokładu mapowego, na którym został sporządzony załącznik graficzny do przedmiotowego planu, ogólnodostępnych geoportali oraz wyjaśnień złożonych przez Przewodniczącego Rady Gminy wynika, że przez tereny o symbolach 1P/U, 1MN/U i 2MN/U, na których dopuszcza się zabudowę na pobyt ludzi, przebiega napowietrzna linia elektroenergetyczna średniego napięcia, która nie została uwzględniona w ustaleniach planu. W związku z powyższym, brak wrysowanego na załączniku graficznym przebiegu ww. linii wraz ze strefami ochronnymi i brak ustaleń dotyczących szczególnych warunków zagospodarowania terenów oraz ograniczeń w ich użytkowaniu, w tym zakazu zabudowy dla obszarów znajdujących się w ww. strefach ochronnych, narusza art. 15 ust. 2 pkt 9 i 10 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

W związku z faktem, że obowiązujące przepisy prawa nie regulują szerokości tychże stref, organ sporządzający plan miejscowy jest zobligowany do ich wyznaczenia na podstawie art. 15 ust. 2 pkt 9 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, który stanowi że w planie miejscowym określa się obowiązkowo szczególne warunki zagospodarowania terenów oraz ograniczenia w ich użytkowaniu, w tym zakaz zabudowy. Wobec powyższego, należało wskazać przebieg istniejącej linii napowietrznej średniego napięcia, przebieg stref ochronnych związanych z ograniczeniem w zabudowie i użytkowaniu terenu oraz ustalić jakie ograniczenia w zagospodarowaniu będą występowały na tym terenie. Brak takiej regulacji skutkuje konsekwencjami dla potencjalnych inwestorów podczas prac inwestycyjnych, zagospodarowania działek oraz lokalizowania zabudowy. Wyznaczenie strefy ochronnej w pasie przylegającym do urządzenia przesyłowego podyktowane jest także koniecznością ochrony ludzi i mienia przed negatywnymi skutkami oddziaływania tych

urządzeń, przed skutkami awarii linii energetycznej, jak również niebezpieczeństwami związanymi z pracą urządzeń elektrycznych w tej strefie.

Organ nadzoru stwierdził także, że dla terenu o symbolu KS - teren komunikacji samochodowej, ustalono jednocześnie kilka przeznaczeń, w tym: drogę publiczną, drogę wewnętrzną oraz parkingi terenowe. Droga publiczna, jako inwestycja celu publicznego, wymaga w ocenie organu nadzoru, wydzielenia liniami rozgraniczającymi terenu o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania, zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Znaczenie ma również treść art. 15 ust. 3 pkt 4a i 4b ustawy, z których to przepisów wynika, że w planie miejscowym określa się w zależności od potrzeb granice terenów rozmieszczenia inwestycji celu publicznego o znaczeniu lokalnym lub granice terenów inwestycji celu publicznego o znaczeniu ponadlokalnym umieszczonych w planie zagospodarowania przestrzennego województwa lub w ostatecznych decyzjach o lokalizacji drogi krajowej, wojewódzkiej lub powiatowej, linii kolejowej o znaczeniu państwowym, lotniska użytku publicznego, inwestycji w zakresie terminalu, przedsięwzięcia Euro 2012 lub decyzji lokalizacyjnych wydanych przez Komisję Planowania przy Radzie Ministrów w związku z realizacją inwestycji w zakresie obronności i bezpieczeństwa państwa.

W utrwalonym orzecznictwie sądowoadministracyjnym, uznaje się że modyfikacja regulacji ustawowych jest niezgodna z załącznikiem do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad Techniki Prawodawczej” (Dz. U. z 2016 r. poz. 283). Treść § 6 pkt 1 przedmiotowej uchwały w zakresie ustaleń dotyczących zasad ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków, w ocenie organu nadzoru stanowi częściową modyfikację art. 33 ust. 1 i ust. 3 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2022 r. poz. 840), a także w sposób nieuprawniony nakłada obowiązki na adresatów aktu planistycznego.

W związku z powyższym, w ocenie organu nadzoru, doszło do istotnego naruszenia prawa, wynikającego z istotnego naruszenia zasad sporządzania planu miejscowego, o którym mowa w art. 28 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w zw. z art. 91 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym. O nieważności uchwały w całości lub w części orzeka organ nadzoru w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia doręczenia uchwały.

Z tych też względów, wydanie rozstrzygnięcia nadzorczego, stało się konieczne i należało orzec, jak w sentencji.

Rozstrzygnięcie nadzorcze może zostać zaskarżone do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi (90-434 Łódź, ul. Piotrkowska 135) za pośrednictwem Wojewody Łódzkiego, w terminie 30 dni od dnia doręczenia. Skargę wnosi się w dwóch egzemplarzach.

Wojewoda Łódzki

Tobiasz Bocheński

Do wiadomości:

Wójt Gminy Wola Krzysztoporska